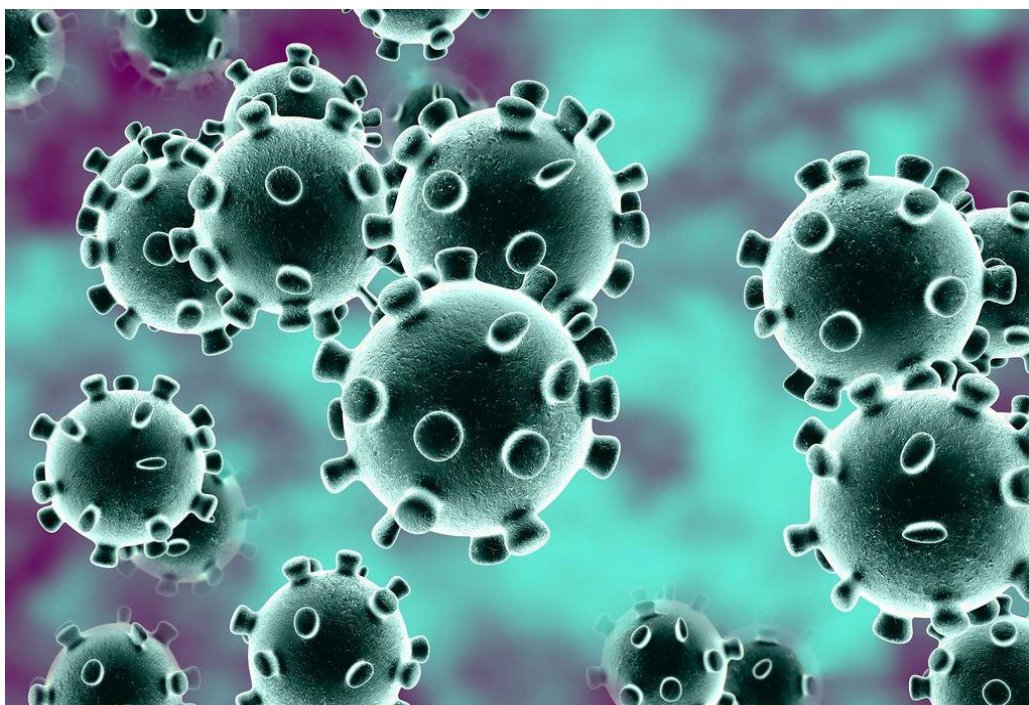

KORONA SAMORASTNIK

(priložnostno glasilo predmetne stopnje)

OŠ Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem

Patricija Repas Kričej, 7. a

JUNIJ 2020

Sredi marca je koronavirus naše življenje postavil na glavo (pouk in srečanja na daljavo). Nenadoma je bilo naše svobodno gibanje omejeno. Kje so bili naši sončni (in brezskrbni) dnevi? Na pohodu je bila gospa Kriza na vseh področjih. Znašli smo se v socialni asocialnosti. Trudili smo se, da bi premagali nevidnega in nevidnega sovražnika.

Na OŠ Prežihovega Voranca na Ravnah na Koroškem so učenci predmetne stopnje v kriznem času pridno pošiljali svoja razmišljanja. Kot mentorica ŠNO in učiteljica slovenščine sem sproti zbirala in urejala besedila za objavo na spletni strani šole. Iz celote sem za izjemno številko glasila Samorastnik, ki sem jo poimenovala **KORONASAMORASTNIK**, izbrala prispevke učencev, v katerih predstavljam(o) potek naših dni v času koronavirusa. V njih so izražene stiske posameznikov in družin. Vidimo, da ta epidemija ni prizadela le zdravstva, šolstva in gospodarstva, ampak tudi odnose med ljudmi, celo med najbližjimi. Nekaj učenk je v tem času v svoj objektiv ujelo prebujanje in spreminjanje narave. Njihovi posnetki optimistično obarvajo pesimistična besedila.

Na dan zdravja smo kot *Zdrava šola* za svoje zdravje posebej poskrbeli in ob koncu dejavnega dne izdelali METULJE PRIJATELJSTVA. Izvedli smo kulturne dneve (gledališče, film in musical), tehniški in naravoslovni dan. Bili smo nadvse ustvarjalni. Rezultate našega dela najdete na spletnih straneh <https://www.os-prezih.si/>.

13. marec 2020 je bil ZADNJI DELOVNI DAN V ŠOLSKIH KLOPEH ZARADI KORONAVIRUSA.

14. in 15. 3. smo učitelji začeli vzpostavljati stike s starši in z učenci, pošiljati elektronsko pošto, izdelovati navodila in smernice za delo učencem ter za individualno sodelovanje na daljavo.

V ponedeljek, 16. marca 2020, je steklo **DELO OD DOMA** oz. **DELO NA DALJAVO** (sodelovali smo preko spletne učilnice, e-pošte in različnih video-povezav).

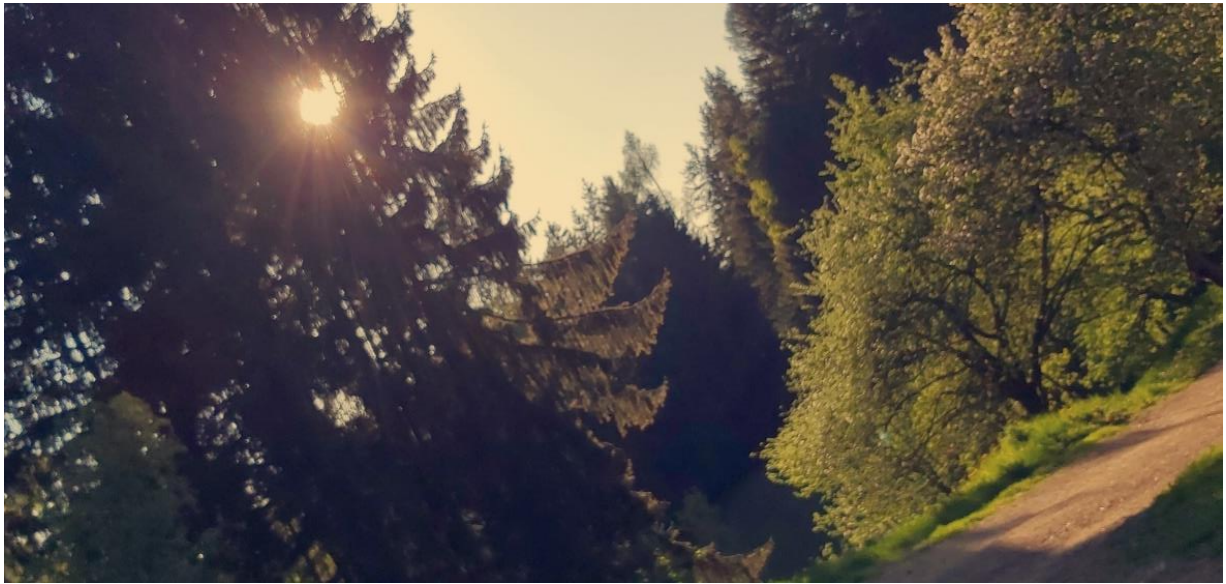
Začeli smo se učiti učiti. Trenutno smo imeli čas za druženje doma in smo se lahko drug od drugega največ naučili. Mnogi so dokazali, da če hočemo, tudi zmoremo, dosti jih tudi ni opravilo pričakovanega. Učenci, učitelji in starši smo se v času epidemije še bolj povezali. Vsi smo bili ustvarjalni, sodelovali smo, si pomagali, držali skupaj, spoznali smo, kako lepo nam je bilo prej. **Dan za dnem smo se učili drug od drugega, učili smo se za drugačno življenje.** Še vedno ne vemo, kakšen bo svet v prihodnje, zato začenjamo ceniti sebe in druge, **živeli bomo za drugačno življenje, ki je pred nami.**

Vanja Benko, vaša učiteljica

Dragi prijatelji in bralci!

Odkar se ne morem svobodno gibati, se počutim utesnjeno in sem jezen. Ne smem se družiti s prijatelji, ne morem trenirati nogometa. Doma sem večkrat brez idej, kaj bi počel. Upam, da bomo lahko čim prej spet živeli normalno življenje.

Alen Nađfaluši, 9. b

Marija Kričej, 7. a

Počutim se zelo osamljeno in grozno, kot bi bila v zaporu. Praktično imam vse možne slabe občutke. Ni mi prijetno biti v takšni situaciji, saj ne vem več, kaj početi. Ko posije sonce in so na vidiku dobre vesti, me to napolni z energijo. Imaš/imate mogoče ti/vi kakšen predlog? Želim si, da se vsa ta mora čim prej konča in da se spet vidimo. Rada te/vas imam.

Polona Horvat, 9. b

Počutim se dobro, včasih mi je malce težko, saj ne morem obiskati svojih prijateljev in starih staršev, ampak se za vse najde rešitev. Večinoma se pogovarjamo virtualno preko interneta. Vedno najdem neko zaposlitev: z družino gledamo filme, pečemo slaščice, igram se z bratom, pospravljam svojo sobo, da je vse na svojem mestu, poslušam glasbo, večino časa pa se učim in delam za šolo. Všeč mi je to, da lahko več časa preživim z najbližjimi. Upam, da bo čimprej vse tako, kot je bilo, da življenje steče po starih tirnicah.

Nika Budimir, 9. b

Pravzaprav se kar dobro počutim in šolskih dni v resnici ne pogrešam. Večino časa preživim za računalnikom, saj moram redno opravljati svoje obveznosti. Mogoče mi je dolgčas po prijateljih in starih starših, a se slišimo in vidimo po telefonu. Izkoristim pa lepe dni za družinske sprehode v naravo, kjer si zbistrim misli.

Sara Budimir, 9. b

Počutim se kot ptica v kletki. Težko mi je gledati skozi okno, kako lepo sije sonce, jaz pa ne morem vedno ven. Zdi se mi, kot da izgubljam stik z zunanjim svetom. Upam, da se kmalu spet srečamo ter skupaj poveselimo na valeti. Je to preveč?

Maruša Sedovnik, 9. b

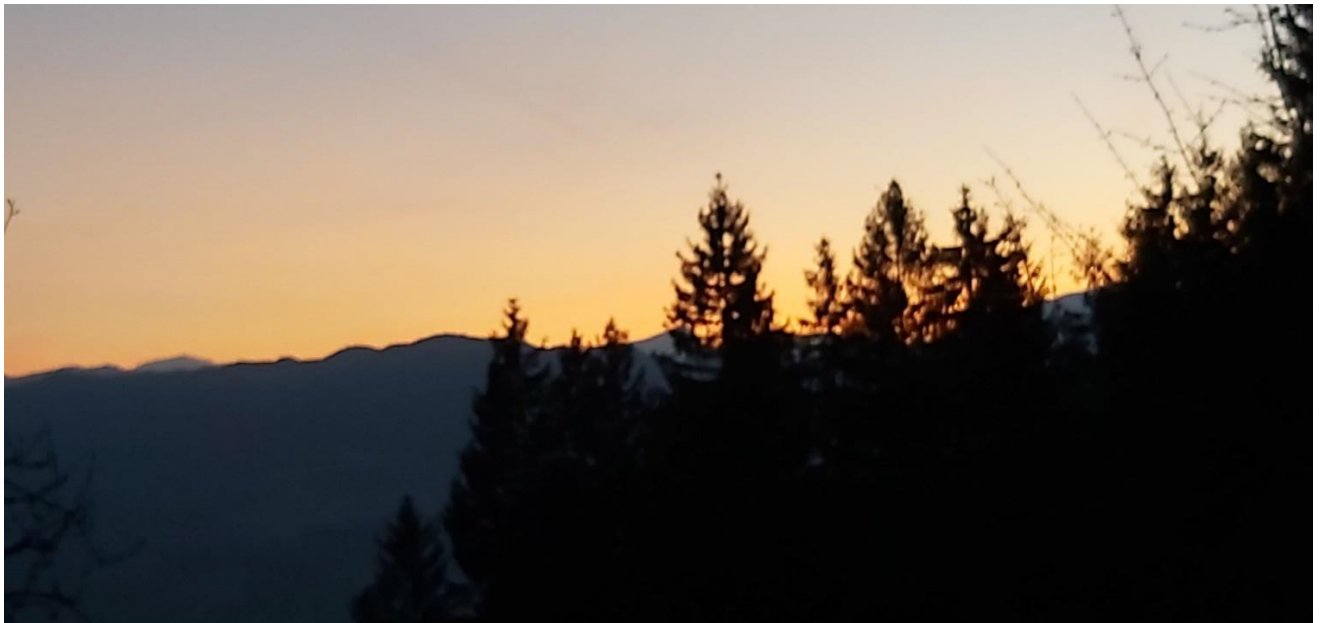
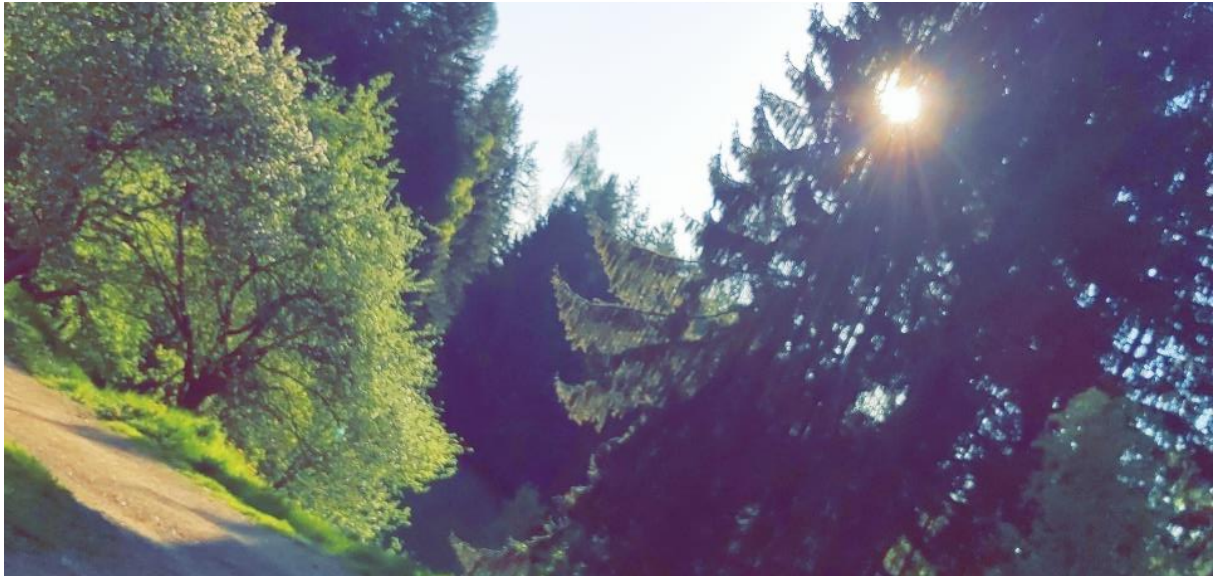

Foto: Marija Kričej, 7. r.

V tej karanteni se mi zdi vse zelo bedno. Pogrešam treninge in prijatelje.

Luka Džambas, 9. b

Marija Kričej, 7. a

Dragi ata!

Minilo je že veliikooo dni, odkar smo se nazadnje videli. Dneve in noči preživljam doma v bloku, natančneje v svoji sobi, kjer mi že počasi preseda. Saj gremo z mamo na sprehod v naravo, da si zbistrimo glavo in naberemo moči za naprej. Pogrešam tebe, prijatelje in šolo. Upam, da se kmalu spet vidimo.

Jaka Godec, 9. b

Zelo sem izmučen zaradi te karantene, saj se ne smemo družiti s prijatelji. Srečo imam, da živim na podeželju in sem lahko zunaj. Komaj čakam, da se spet vidimo.

Žiga Pogorevc, 9. b

Podgora, 16. 4. 2020

Dragi prijatelj!

Dolgočasim se že, ko sem tako dolgo brez družbe. Sem kot mladika, v katero se zažira gosenica, ko se ne more braniti. Upam, da se čim prej vidiva, da mi gosenica ne poje vseh listov. Doma sem, a se počutim kot zapornik, saj ne smem kam. Prej ko se bo ta požrešni virus umiril, prej bom lahko ozelenel.

Miha Ažnoh, 9. b

Spet sem se zbudila v jutru, ko vem, da se ne bom mogla družiti s svojimi prijateljicami, da ne morem v šolo. Po tem času v karanteni bi pa zelo rada šla v šolo. Kako pogrešam staro življenje, da se konča to ujetništvo in gremo naprej po normalnih poteh življenja.

Neja Kert, 9. b

Moj dan se začne ob 9.00, sledi zajtrk, nato obveznosti za šolo, ki jih je kar veliko. Po kosilu si odpočijem možgane. Brez gledanja televizije in računalnika ne gre. Popoldan prehitro mine. Zvečer rešim še kaj nalog, ki so mi ostale od zjutraj. Prhanje in zaslužno spanje. Taki so moji dnevi v karanteni, kot da sem v zaporu.

Tian Hercog, 9. b

Odkar smo v karanteni (ne smemo zapuščati doma ali se družiti), zelo mi je dolgčas. Počutim se osamljenega in odtrganega od sveta. Dela za šolo je veliko, še posebej zdaj, ko pridobivamo ocene. Zato res komaj čakam, da se vrnemo v šolske klopi in imamo spet normalen pouk.

Vaš Aljaž Bobek, 9. b

Amela Čeliković, 8. b

Živeli smo svobodno in brezskrbno. Lahko smo se srečevali, družili. Naenkrat pa se je kot strela z jasnega od nekod pojavil virus. Ne vem, kaj se je zgodilo. Bolj ko razmišljam, manj mi je jasno. Mešani občutki me prevzemajo ob misli, da smo zaprti med stenami v svojem domu in poteka pouk na daljavo. Rada bi šla po poti naprej, srečno zaključila osnovno šolanje in zakorakala v srednjo šolo, kjer bom navezala nova poznanstva in dobila nove prijatelje. Maske na naših obrazih, razkuževanje, varnostna razdalja ... Mogoče bomo začeli bolj ceniti to, kar imamo: družino, naravo, spoštovanje drug drugega ali pa bo korona poglobila sovraštvo, ki vlada po svetu. Počakajmo, čas bo pokazal svoje.

Neja Kert, 9. b

Sonce se oblakom smeje,
veter piha v veje.
Ko reka boža kamenje,
vem, da tudi to je življenje.

Vsakdo ima nekoga,
vsakdo se rad smeji,
le moje srce zdaj ne poje,
ampak v prsah spi.

Marija Kričej, 7. a

Tia Aliesha Kranjc, 8. b

1, 2, 3! korona k nam prihiti
in življenje vsem ljudem spremeni.

Vsi doma čepimo,
delamo in se učimo.

Janja pred računalnikom cele dneve čepi,
govoriti z menoj nepomembno se ji zdi.

Meni pa računalnik všeč ni,
raje bi videl, da mi učiteljica govori.

V spletni učilnici je toliko snovi,
da brez mamine pomoči mi živeti ni.

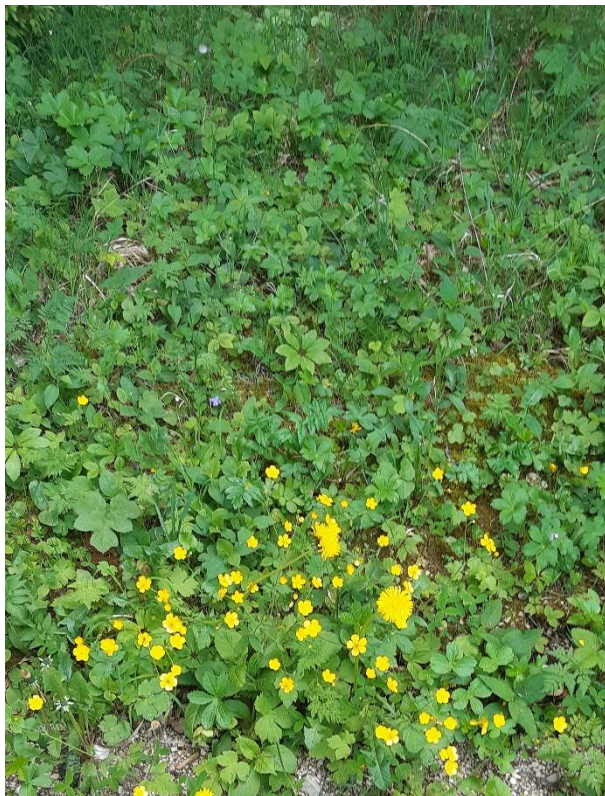
Ne bi računal in bral ter v računalnik zijal,
raje bi s prijatelji pel in se igral.

Urh Britovšek, 7. a

16. marca smo vsi šolarji zapustili šolske klopi zaradi karantene, ki je posledica novega koronavirusa SARS-CoV-2. Da bi se pouk nadaljeval kolikor toliko normalno, se snov učimo doma. Naše učiteljice nam preko spletne učilnice in e-pošte dajejo natančna navodila za delo na daljavo, ki je popolnoma drugačno kot sicer v šoli. Delo poteka tako, da na spletu najprej obiščemo šolsko spletno stran in odpiramo dokumente po predmetih, ki jih imamo tisti dan na urniku. Rešujemo vaje v delovnih zvezkih, se učimo snov iz učbenikov, brskamo po danih spletnih straneh, gledamo različne kratke filme, ki popestrijo učne ure, poslušamo posnetke ... Določene rezultate svojega dela in ustvarjanja moramo ob koncu dela poslati svojim učiteljicam, ki z nami z veseljem sodelujejo in nas spodbujajo. Občasno se tudi slišimo in vidimo preko video povezav. Prav tako so na voljo naloge za priseljence, izbirne predmete, podaljšano bivanje, razni nasveti glede virusa ...

Čeprav je takšen način sodelovanja med učitelji, učenci in starši drugačen, je zanimiv in vsekakor nova izkušnja za vse udeležence v učnem procesu. Vsi pogrešamo normalno obiskovanje šole in upava, da se bodo razmere kmalu umirile. **Vsem želiva, da ostanete zdravi.**

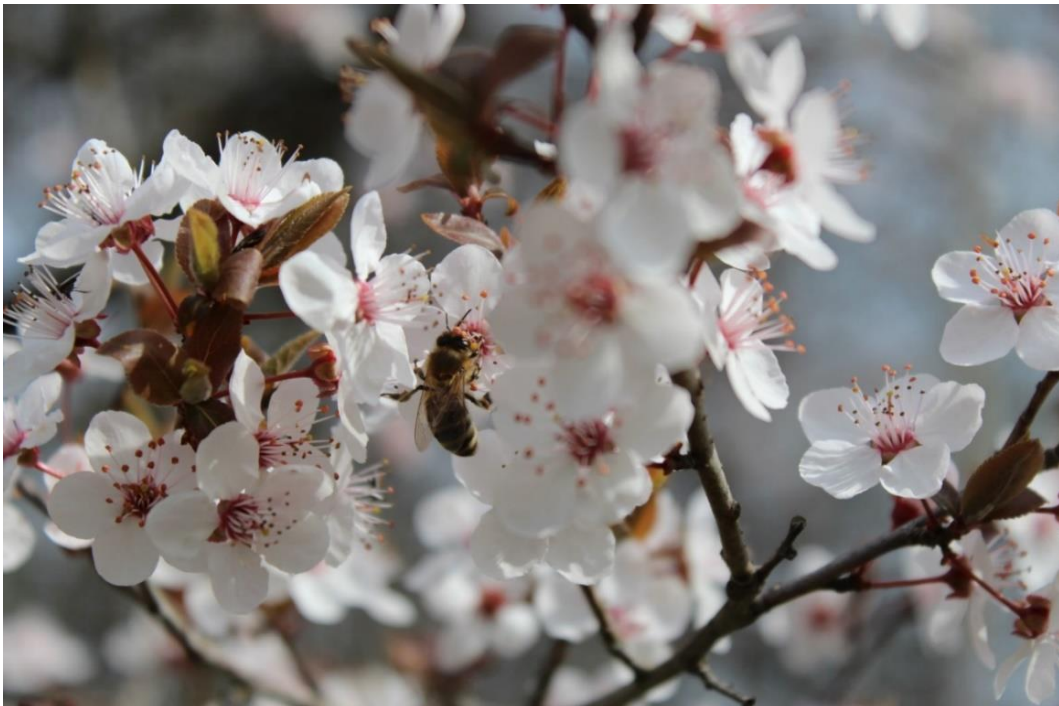
Lana Lampret in Rene Navodnik, 9. b

Amela Čeliković, 8. b

*Špela Preglav, sedmošolka, s knjigo v roki doma na pašniku
pod svojim najljubšim drevesom*

Tia Aliesha Kranjc, 8. b

HAJ!

Kaj je zdaj?

Kaj dogaja?

Korona virus nam vsem nagaja.

**Vsi zelo žalostni smo,
ker brez valet in končnega izleta ostali smo.**

**Šola nam ni več zabava,
saj doma je zdaj vsa moja družba prava.**

**Zdaj doma gulimo pisalne mize,
dokler ne pridemo iz krize.**

**Učitelji z nami zadovoljni so,
ker se z nalogami tako trudimo.**

**Čeprav je zunaj lepo vreme,
nam šola ni v nobeno breme.**

**Vsi ministri glave skup tiščijo,
da virus hitro ukrotijo.**

**Ko pa se vse umiri,
na izlet pojdemo mi.**

Neža Cesar, 9, b

Tia Aliesha Kranjc, 8. b

Nikoli si nisem mislila, da se mi bo zgodilo kaj takega. Ljudje hodijo z maskami in rokavicami po ulicah, ne smemo iz hiše, po poročilih poslušamo, kako so se poostriili ukrepi. Nikoli si ne bi mislila, ampak prav pogrešam šolo, pogrešam prijatelje, zabavo in druženje. Ko pogledam po ulici, se mi zdi kar grozljivo, kot bi »vesoljci« hodili po ulici. Vsako jutro vstanem in si rečem: »Ojoj, pozabila sem vstati, imam pa ja pouk!« Nato se spomnim, da res ni pouka. Upam, da je to samo nočna mora, ampak žal ni, to je resničnost in moramo vsi ljudje pomagati pri tem, da bo te more čimprej konec. Upoštevati moramo pravila, ki so nam dana ter ostajati doma.

Ida Kalčič, 9. a

Pri nas doma je vse v redu. Veliko delam za šolo, hodim na sprehode (bolj sam ali z mamo) in se igram z bratom Ožbijem. Malo že pogrešam šolsko okolje in sošolce. Hvala, učiteljice, ker nam pomagate in se trudite za nas!

Gal Večko, 8. a

Najprej se zbudim okoli 8. ure zjutraj. Potem vstanem, se oblečem, pojem zajtrk ... Potem se odpravim na spletno stran šole v spletno učilnico ter začnem s šolskim delom - z reševanjem, zraven pa se pogovarjam s prijatelji. Ko končam, pospravim, če je treba, pomagam po hiši ... Potem imamo kosilo. Po kosilu se z družino odpravimo na sprehod v gozd ali na naš vikend. Tam smo praktično cel popoldne. Zvečer se vrnemo domov, to je čas za sproščanje. Po navadi gledamo TV (poročila) in se družimo. Okoli 11. ure se odpravim v posteljo in tako izgleda moj delovni dan.

Teja Gracelj, 7. a

Marija Kričej, 7. a

Zdravo!

Pišem vam iz udobja svojega doma. Moram vam povedati, da bi bila veliko raje v šoli kot pa tukaj, saj nam pri delu pomagajo učitelji, mentorji. Hkrati pa tudi pogrešam svoje prijatelje, sošolce. Sicer je komuniciranje malo težje, a nam še kar uspeva.

Maruša Sedovnik, 9. b

Tia Aliesha Kranjc, 8. b

**Ko vstanem ob sedmih,
zazeham močno,
saj šola na daljavo začela se bo.**

**Prižgem računalnik,
grem na spletno stran
in prepisujem snov iz dneva v dan.**

Ema Kordež, 9. a

Med izolacijo se dopoldan učim oz. delam za šolo preko spletnih učilnic. Učno delo ni preveč zahtevno, zaradi zanimivih vaj imam najraje pouk športa. Po končanem učnem delu sledi kosilo, ki ga pripravi mama. Ker treningi juda potekajo tudi na daljavo, grem večkrat z mamo na kolo ali na sprehod v gozd. V popoldanskem času igrim igrice s prijatelji preko računalnika. Šolo in svoje prijatelje že pogrešam in priznam, da učenja na daljavo nisem navajen.

Nejc Belaj, 9. a

Tia Aliesha Kranjc, 8. b

Razmišljam, kaj bi še delal in naredil,
da dolgčas bi prepodil.
Žalost se mi na obraz prikrade,
ker brez prijateljev so moje sanje prazne.
Želim si,
da ta bolezen čim prej mine,
da se vrnemo v vsakdanje rime,
da veselje spet bo zaživel med nami vsak dan
in na ustih zaigral bo nasmeh iskan.

Jaka Godec, 9. b

MOJ DAN V KARANTENI

Ob osmih zjutraj mi budilka zazvoni,
na mizi se topel zajtrk že hladi.
Se oblečem in pospravim,
nato se s svojim psom na jutranji sprehod odpravim.

Hodiva vsak dan, ne glede na sneg, sonce, mraz ali veter,
naju ne prestraši noben termometer.
Po poti vedno isti se sprehajava,
bližnjice vedno nove spoznavava.

Ko vrnem se, začne se šola mi domača,
maile mi vsaka učiteljica pridno vrača.
Kodo za dokumente na pamet že znam,
polno dela dopoldne imam.

Ob enih pokliče me mama na kosilo,
umijem si roke in uporabim milo.
Mama kuha nam vsak dan dobrote,
ki jih rada imam.

Po kosilu pomagam pri posodi,
medtem ko mama po dnevni sobi s sesalcem hodi.
Nato na kavču kratek počitek traja,
medtem poslušam se moja pianistična vaja.

Ob treh pride naš ata iz službe,
vedno govori, da ima veliko gužve.
Umije si roke in uporabi milo,
nato mu mama postreže kosilo.

Prestavim se iz dnevne v svojo sobo,
tam tudi preživljam to grozno dobo.
Hitro se spravim v posteljo in se zavijem,
s filmi in serijami dolgčas ubijem.

Skrbim za telo, da se ne bi okužila,
mama in brat se mi pri telovadbi ob petih pridružita.

Pogosto nas cela telesa bolijo,
a to le pomeni, da se naše mišice krepijo.

Ko končamo, se grem umit
in direkt nazaj v posteljo zavit.
Vmes mama sobo mi prezrač
in naš pes za hrano prosjači.

Po večerji skupaj vse pospravimo
ter se nazaj na kavč odpravimo.
Skupaj gledamo večerni program,
čeprav se jaz raje odpravim drugam.

Tako preživim v sobi še večer,
saj tam imam svoj mir.
Ob pol enajstih ugasnem luči
ter počasi v postelji zaprem oči.

Nika Pandev, 9. b

Neža Ferk, Pogled na prazne ulice

Neža Ferk, Tudi avtomobili samevajo

MOJE MISLI O DELU DOMA

Za nami je že tretji teden učenja na daljavo. Na začetku sem se ukrepa o zaprtju šol razveselil in kmalu obžaloval, ko sem ugotovil, kaj ta za vse nas pomeni. Zjutraj rad malo dlje spim, potem se najem in začnem s šolskim delom. Skušam redno opravljati obveznosti, a mi kljub temu kakšna snov tekočega dne ostane za naslednjega. Za sprostitev vmes opravi obveznosti športa, nato nadaljujem z reševanjem nalog, zapisovanjem snovi, poslušanjem besedil ... Redno sem v stikih s sošolci, prijatelji, starimi starši, saj mi tako dan prej in bolj veselo mine. Upam in želim, da se stvari čim prej uredijo, da lahko končno grem spet v šolo in da se pouk na daljavo zaključi. Komaj čakam, da se vidim s sošolci, grem na trening, k babici in dedku, na igrišče ...

Pozdravljam vas s prošnjo, da skrbimo zase, drug za drugega in ostanemo zdravi.

Adrian Jandrič, 7. a

MOJ »KORONA DAN«

Pandemija korona virusa je močno spremenila ne le moj tempo življenja, ampak tempo celotne države. Občutek imam, da se čas vrta počasneje in kar naenkrat imamo čas drug za drugega.

Zbudim se ob pol deseti uri, se umijem, počešem, oblečem in pripravim na pouk. Skupaj s sestro Kajo šolske obveznosti opravljava v kuhinji, ki je za določen čas ob določenih urah postala najina učilnica. Mama nama veliko pomaga pri učni snovi. Šola mi vzame štiri do pet ur dnevno, razen v soboto in nedeljo, ko sta šole prosta dneva. Po »pouku« grem po navadi nazaj v posteljo in preživim nekaj časa s svojim telefonom. Kadar pa je lep dan, to izkoristim in ga preživim pred hišo, najpogosteje s svojim mačkom Mikijem. V hiši mi družbo dela kuža Sky, ki se rad »carklja« in igra z mano. Mama naredi kosilo približno ob tretji uri popoldne. Vsi se zberemo za mizo in v miru kosimo. Po kosilu je čas za še kakšno šolsko obveznost in čas, ki je namenjen samo meni. Proti večeru napoči družinski čas. Takrat igramo družabne igre ali pa si naredimo kino večer. Spat hodim nekoliko kasneje kot pred epidemijo, nekje okrog enajste ure.

Srečo imam, da z družino živimo v naravi. Nihče izmed nas nima občutka, da bi bile kakšne stroge omejitve zaradi korona virusa. V tem času se naša družina še bolj povezuje. Vesela sem, da sem okusila šolanje na daljavo in moram reči, da mi je zelo, zelo všeč.

Miša Salčnik, 9. a

Zaradi situacije, ki je nastala, mi ni lahko. Vesela sem, da imam ob sebi družino, vendar zelo pogrešam svoje prijatelje. Občasno mi je dolgčas in razmišljam, kako bi bilo, če ta virus ne bi obstajal. Pogrešam druženje s prijatelji ter aktivnosti, ki bi jih lahko počela. Kljub dolgočasju pa vendarle najdem kakšno aktivnost, ki jo počnem doma (pomagam mami v kuhinji ali pri kakšnih hišnih opravilih, da mi čas hitreje mine). Na nekakšen čuden način pogrešam šolo ter nekatere učitelje, ki nas med šolsko uro malo nasmejijo.

Maruša Poredoš, 9. b

Tia Aliesha Kranjc, 8. b

**Spet nov dan,
ampak nikjer drugje kot doma.**

**V izolaciji vsi čepimo,
ker korone se bojimo.**

**Šola se končala ni,
ker od doma moramo delati vsi.**

**To je mučno, to je stresno,
to je psihično in resno.**

**Raje v šolo bi hodila,
ker več bi se naučila.**

**Komaj čakam, da se to konča,
saj doma je že cela klavnica.**

Alisa Merkač, 9. a

Pri nas doma že vsi gremo počasi drug drugemu malo na živce. Komaj čakam, da se vse normalizira in se bom lahko dobil s prijatelji, hodil ven brez omejitev ter imel normalen pouk, saj se je težje učiti sam, tudi nimam dovolj časa sam zase, ker starši mislijo, da bom sedaj skoraj ves dan porabil za učenje, tako da sem pod konstantnim pritiskom. Komaj čakam, da bom imel čas zase in za svoje hobije ter da bom lahko obiskal stare starše. Že načrtujem, kaj vse bom počel med počitnicami po karanteni. Upam, da nam bodo vsaj avgusta pustili iti iz države, da bom lahko obiskal prijatelje iz Češke. A verjetno so to le sanje. Želim iti k starim staršem na Brdinje, kjer bomo končno lahko zgradili majhno kovačijo, da se bom učil kovati ter ustvarjati, saj me to veseli. Z Anžetom in Klemnom tudi načrtujemo, da se bomo dobili in skupaj gledali filme, igrali videoigre in se na splošno imeli super. Po mojem se ne bomo ravno veliko naučili glede življenja po tej karanteni, saj je bilo na svetu že veliko epidemij. Edino kar se ljudje naučimo, je, katera zdravila in cepiva so za kaj uporabna. Seveda, naučili se bomo drugačnega učenja, sprejemanja drug drugega in drugačnega življenja v družini.

Aljaž Krivograd, 8. b

Tia Aliesha Kranjc, 8. b

Vse skupaj se je zgodilo zelo hitro. Spomnim se, kako smo preko televizije in medijev poslušali in gledali o razmerah na Kitajskem, čez dobre 3 tedne v Italiji, že čez dober teden je doletelo tudi nas. Kako dobro se spomnim občutka, ko sem prvič slišala, da imamo tudi v Sloveniji prvo žrtev COVID-19. Bilo je grozno in je še zdaj. Nikoli si nisem mislila, da lahko kdaj pride v svetu do česa takšnega. Npr. brez zaščitne maske in rokavic ne smeš v trgovino oz. v javne zaprte prostore, zaprte so šole, različna podjetja so dala delavce na čakanje in še bi lahko naštevala. Najhuje meni pa je, da ne morem obiskati svojih najbližjih - babic, dedkov, tet, stricev in seveda prijateljev.

Doma smo petčlanska družina, tako da imam vedno kaj delati. Ampak kaj pa starejši ljudje, ki nimajo nobenega? Jaz osebno se počutim zelo grozno, saj sem prej do 6-krat na teden trenirala namizni tenis, bila v šoli, se družila s prijatelji. Pa ne samo to. Vso osnovno šolo sem čakala na dan, ko se bo naša generacija udeležila prvih plesnih vaj, skupaj načrtovala program za valetu in dan, ko bomo zaključili osnovno šolo in se podali novim dogodivščinam naproti. Kot trenutno kaže, tega dneva ne bomo dočakali. Ampak kot pravijo, upanje umre zadnje. Želim, da se sredi maja ali vsaj junija vrnemo v šolske klopi in skupaj preživimo še zadnje »osnovnošolske dni«. Kdaj se bomo spet videli, saj vse že zelo pogrešam?

Svoje dni pa zdaj preživljam nekako tako. Zjutraj vstanem, se najem in grem delat za šolo. Ko končam, imamo po navadi že kosilo, zato pomagam mami pripraviti mizo. Po kosilu gremo na zrak, na srečo živimo izven mesta. Zvečer se vrnemo v hišo in preden grem pod tuš, naredim še vaje za moč (namesto treninga). In tako je moje življenje že tri tedne. Virus nam je obrnil vse na glavo. Včasih res ne vem več, kaj naj počnem. Sobo imam pospravljeno, za šolo imam vse narejeno in hiša je pospravljena kot še nikoli. Zato upam, da bo lepše vreme, da virus hitro izgine, kot je prišel, da se bomo lahko vrnili nazaj v normalno življenje.

Polona Horvat, 9. b

Tia Aliessa Kranjc, 8. b

Tia Aliessa Kranjc, 8. b

Tia Aliasha Kranjc, 8. b

ŽALOSTNI OTROCI IN ZAPRTA IGRIŠČA

Bila so igrišča polna otrok,
smeh se je slišal povsod naokrog.
Tobogan, gugalnica, igračka vsaka,
imela je svojega junaka.
Gor in dol, sem ter tja,
radosti bilo je do neba.

Mamice pa na klopeh so pazile,
da njihove bučke ne bi prask dobile
in bi se prijateljstva med seboj naučile.

A zdaj dosegel nas je virus hud,
igrišča odel v temen obup.

Igrala samevajo - otroci pa doma žalostno prepevajo:

*VIRUS, VIRUS ODIDI ŽE STRAN,
DA ZOPET S PRIJATELJI NA IGRIŠČIH
LAHKO SI BOMO KRAJŠALI DAN.*

Špela Preglav, 7. a

Tudi igrala ob šoli samevajo.

Špela Preglav, 7. a

Zgodilo se je to, kar se še ni nikoli. Svet se je ustavil. Ne smemo v šole, na avtobuse, na stadione, v kinodvorane, na koncerte, ne smemo se družiti s prijatelji ... Vsakdo nas lahko okuži. Drug drugemu smo postali nevarni.

Vsakega zla je enkrat konec in želim si, da bi ta zoprni virus nekega dne izginil. S skupnimi močmi, z razumevanjem in s potrpežljivostjo moramo to doseči. Mogoče pa bomo spoznali, da je treba ceniti vse, kar nam je dano in kar imamo na razpolago.

Urban Butolen, 8. b

Sedaj ko smo v karanteni, so naši delovni dnevi obrnjeni na glavo. Ali pa mogoče ne toliko, saj so vsaj moji podobni dnevom počitnic, le da moram vsak dan delati za šolo. Seveda že malo pogrešam sošolce, s katerimi se že dva meseca nismo videli. Mogoče je res boljše v šoli, ko se vsaj malo družimo in zabavamo. Kmalu se bo življenje vrnilo na stara pota, saj se bodo spet odprla šolska vrata (vsaj za nekatere).

Miha Ažnoh, 9. b

Sredi marca so se vrata moje šole zaprla. Mislil sem, da bo to trajalo le kratek čas, ampak se je zavleklo več kot za dva meseca. Počutil sem se kot v zaporu. Dan za dnem med zidovi. Nisem videl svojih prijateljev. Moram priznati, da ni bilo lahko, ampak sem to krizo preživel in nočem, da se še kadar koli ponovi.

Luka Džambas, 9. b

Špela Preglav, 7. a

Delovni dan mojega očeta v Metalu

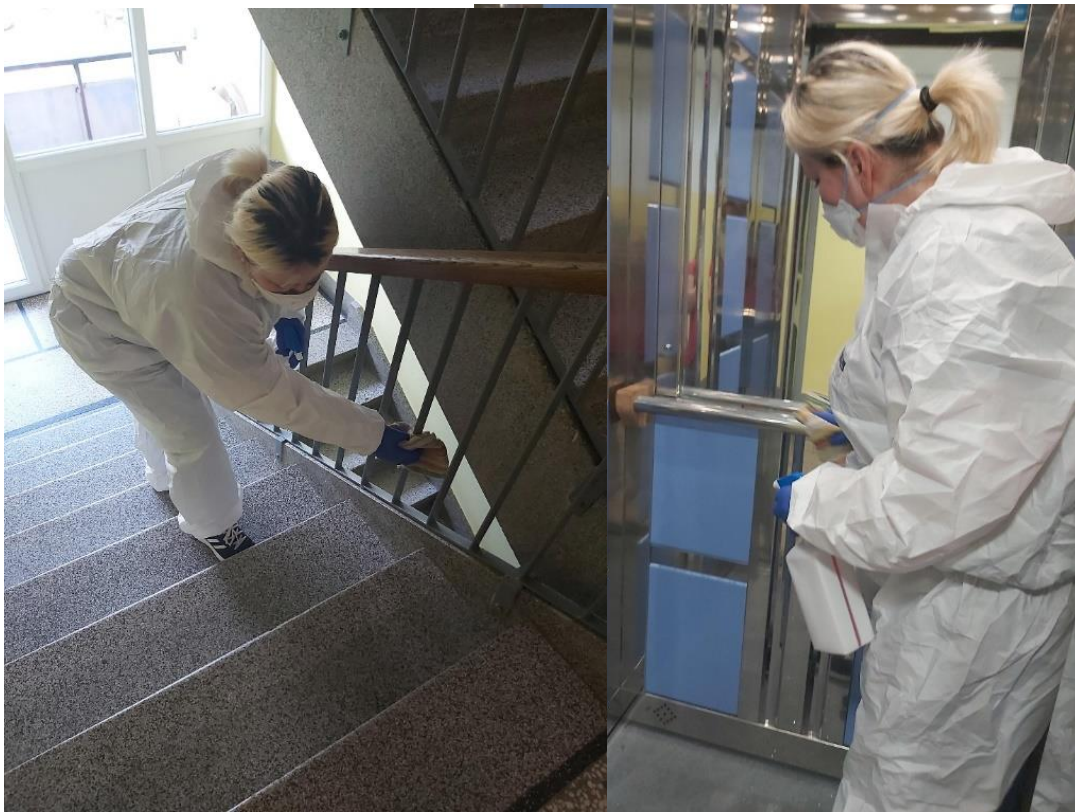
Oče je v času koronakrize začel z delom ob 5.20, če je imel jutranjo izmeno. Najprej se je elektronsko evidentiral, potem preoblekel in bil na delovnem mestu najkasneje do 5.40. V skupini je bilo osem sodelavcev. Imeli so zasebno sobo, kjer so se lahko vmes malo spočili, malicali ali popili kavo. Zaradi koronavirusa so delali včasih do dvanajst ur, ker so imeli izpad delavcev. Delali so kot prej, le da so v času krize nosili maske in niso imeli organizirane malice, ker kuhinja ni bila odprta. Ko so z delom po osmih urah zaključili, so lahko šli domov prej kot običajno, da niso imeli stika z naslednjo izmeno.

Mamin delovni dan v času koronavirusa

Mama je zaposlena v privatnem čistilnem servisu Magic. Njen delovni čas je v času koronavirusa bil razpotegnjen čez cel dan. Z delom je začela ob šestih zjutraj. Za vsak blok ali stolpnico so delavke vodile evidenco čiščenja, ko pa so

razkuževale (2-krat dnevno, zjutraj in pozno popoldne, tudi ob vikendih in praznikih), so se morale še posebej podpisati. Mamina norma je bila do trideset stolpnic, blokov. Čez dan se je prišla vmes domov spočit za dve do tri ure in potem spet šla razkuževat (stikala, ograje, kljuke, dvigala ...), poleg tega so tudi pometale in čistile stopnišča.

Moj dan v času koronavirusa

Glede na to, da sta oba starša delala v tem času več kot običajno, sem morala jaz v času njune odsotnosti čuvati mlajšo petletno sestrico. Veliko dela sem imela za šolo, zato dostikrat v tem času dela na daljavo nisem uspela pravočasno opraviti. Zaostajala sem s snovjo in morala potem vse nadoknaditi. Moram priznati, da sem bila bolj obremenjena kot takrat, ko hodimo vsak dan v šolo, saj sem videla, da

sta ata in mama utrujena, zato sem jima želela čim bolj pomagati tudi pri gospodinjskih opravilih.

Amela Čeliković, 8. b

Domišljija naših sedmošolcev se je pokazala tudi v času koronavirusa, ko so brali pripovedko o Martinu Krpanu. Pisali so poustvarjalna besedila, kako se **SODOBNI Martin KRPAN spopade z novim BRDAVSOM – KORONAVIRUSOM.**

... Prosil sem ga, če nam lahko pomaga rešiti ljudi pred tem zahrbtnim in nevidnim virusom. Hudomušno se je nasmejalo, zamahnil z roko in poklical svojo kobilico. Pod sedlom je imel miniaturnen mošnjiček. V njem so se zasvetila zlata solna zrna. Močno jih je stisnil in iz njih so pritekale tri zdravilne kapljice. Pihnil je vanje in nad nami je zažarel oblak, ki je v trenutku poškrabil Koroško in celotno ozemlje Slovenije. Nadležni virus je bil premagan.

V spomin na premagane težave so vaščani nad vasjo poleg stare vaške lipe zasadili novo, da bodo kasnejši rodovi pod njimi še naprej prirejali veselice v spomin na Krpanovo čudežno sol.

Urh Britovšek, 7. a

... Dnevi so minevali, Martina pa ni bilo na spregled. Mislim, da je želel odkriti zdravilo, a se mu ni posrečilo. Kdo ve? Postajal sem zaskrbljen, zato sem šel v njegovo hišo in našel pismo. V njem je pisalo:

»Dragi Marko! Edina možnost, da se rešimo virusa, je, da se spremenim v tableto. Prosim, če me lahko daš v usta prvemu, ki je zbolel. Hvala!«

Ko sem to prebral, sem bil zelo žalosten, ker Martina Krpana ni bilo več, ampak hkrati vesel, ker je odkril zdravilo, kar sem si srčno želel.

Marko Matjašec, 7. a

Amela Čeliković, 8. b

... Odšla sva na najvišjo točko Navrškega vrha. Tam je bil travnik in na njem so rasle lepe, dišeče, modre rože, prve znanilke pomladi. Nabrala sva jih pet polnih platnenih vreč in jih nato natovorila na konja. Ko sva prišla nazaj na Čečovje, sem ga povabil v svoj dom. Tam je Martin Krpan iz rožic naredil čarobni napoj. Pogledal me je in mi rekel, da je to čudežno zdravilo, ki bo ozdravilo vse bolne.

Jošt Petrič, 7. a

»Pa si le prišel,« je rekel Martin. »Sedi, Adrian in poslušaj. Napotke, ki ti jih bom povedal zdaj, jutri zjutraj ob zori razpošlji. Najprej na NIJZ in Zavod za zdravstveno zavarovanje Slovenije, potem predsedniku države, na Zavod za šolstvo, vsem staršem in delavcem.«

'V Triglavskem narodnem parku raste roža crepis terglouesis. Cvet je sestavljen iz mnogo majhnih jezičastih cvetkov rumene barve. Vsak nosi eno zdravilno sporočilo. V roži se pretaka tudi grenak mleček, ki bo človeštvo ozdravil koronavirusa, ampak le v primeru, če se bomo poleg redne higijene rok, zdrave prehrane in dovolj gibanja na svežem zraku držali tudi napotkov, da je zdravje največje darilo, zadovoljstvo, poštenost in sočutnost pa največje bogastvo.'

Vzel sem Krpanovo navodilo in se hitro odpravil nazaj proti domu. V glavi sem že koval načrt, kako bom dobljeno čim hitreje odposlal na prave naslove ...

Adrian Jandrič, 7. a

Amela Čeliković, 8. b

... Ko je slišal, kaj vse je koronavirus prizadejal svetu, se je odločil, da tudi sam naredi nekaj glede tega. Šel je v studio 24 ur ter predlagal novinarjem, da pripravijo oddajo, s katero bi prepričali ljudi, da ostanejo v hišah ter preprečijo širitev virusa. Že čez dva dni so začeli predvajati oddajo na Pop TV. Ljudje so radi gledali, kako Martin Krpan govori o koronavirusu, zato je oddaja pritegnila vedno več gledalcev. Ker pa je na koncu vsake oddaje povedal, da bo sam stražil na ulici ter poskrbel za tiste, ki kršijo karanteno, si nihče ni več upal na ulice, saj so se vsi zelo bali Martina Krpana ter njegove nadnaravne moči.

Benjamin Kolenc Fajt, 7. a

Amela Čeliković, 8. b

Takrat Krpan reče: »Če pa je tako, se bova virusa lotila na drugačen način.« Odšla sva do njegovih prijateljev v deželo zdravil. Ko sva prispela tja, so naju oblekli v čudna oblačila, v katera so bili oblečeni tudi sami. Prispela sva do sobe, kjer živijo lekadol, linex, aspirin in druga zdravila, ampak nobeno ni bilo pravo. Nato prispeva do oglasne deske, kjer izveva, da če hočeva zdravilo za KORONAVIRUS, se morava spopasti z gospodom Virusom. Zdravila je začel mešati kar Krpan sam, jaz pa sem mu pomagal, kar mi je naročil. Delala sva dneve in noči. Kar naenkrat pa Krpan poskoči od veselja in vzklikne: »Našla sva zdravilo, samo preizkusiti ga še morava!«

Jaroš Kališnik, 7. a

Martin Krpan je bil moder človek in se je domislil pasti, ki jo bo nastavil virusu. Ko ugotovi, da ni padel v njegovo past, ga virus začne preganjati. Teče čez hribe in doline, na koncu se skrije pod velikansko skalo. Tam začne razmišljati, kako bo premagal ta močni virus. Virus ga je našel, Martin pa je tekel naprej in naprej. Pretekel je že skoraj celo Slovenijo in se ni mogel domisliti, kaj bi naredil. Virus ga je še naprej preganjal in ga hotel okužiti, ampak Martin se ni vdal in vztrajal je pri begu. Nato smo nastavili vabo in počakali, kdaj se bo virus ujel. Ko je bil virus dovolj blizu mreže, smo jo zaprli in ga ujeli v past. Virus se je hotel osvoboditi, a se ni mogel, ker smo vrvi zvezali tesno skupaj in ker smo vsi nosili maske ter rokavice. Nato je Martin Krpan poškrpil koronavirus z razkužilom in virus se je začel krčiti, slabeti in na koncu je izginil.

Jernej Isak, 7. a

... Ustvaril je zdravilo v obliki gumijastih medvedkov s sadnim okusom, ki je pomagalo obolelim. Ampak to še ni bilo vse, razvil je tudi smrtonosno cepivo za uničenje virusa, ki je krožilo okoli nas. Vedel sem, da je Martin v nevarnosti, bilo me je zelo strah, da ga virus ne bi ubil. Izsledil sem lokacijo njegovega telefona in ugotovil, kje se giblje. Z očetom sva se odpravila na Naravske ledine. Virus Korona je bil v koči, Martin ga je našel in se spopadel z njim. Virus je začel je napadati Martinova pljuča in ga hotel zadušiti. Martin je iz žepa vzel protistrup in ga uporabil, močno je zapičil injekcijo v srce Korone. Začutil je olajšanje v svojih pljučih, saj je virus začel izgubljati moč. Martin je videl, kako se Korona zmanjšuje in izginja. Bil je vesel, ker ga je premagal. Vsem obolelim, ki so pojedli bonbone, se je zdravstveno stanje v hipu izboljšalo. Martin je v zahvalo dobil zgradbo, v kateri je uredil laboratorij z najnovejšo opremo za raziskovanje virusov.

Igor Spasojević, 7. b

... Martin je dvignil roke nad glavo in z neznanimi besedami zakričal nekaj v nebo kot nekakšen čarovnik. Takrat se je nad Guštanj spustil velik črn oblak – to je bil virus. Vsi, ki so se medtem iz radovednosti zbrali okoli naju, so z menoj vred v strahu gledali ta oblak. Martinova kobila je skočila, na široko odprla usta in pogoltnila oblak, ki se je približal. Obarvala se je na rdečo, zeleno, modro. Ko smo že mislili, da jo bo razneslo, je Krpan iz torbe potegnil steklenico in kobili ukazal: »Izpljuni!« Kobila je izpljunila oblak v steklenico, ki jo je Krpan kot blisk močno zaprl. Tako je bil virus za vedno ujet in nam nikoli več ni mogel škodovati.

Špela Preglav, 7. a

Amela Čeliković, 8. b

25. maja so se DEVETOŠOLCI spet vrnili v šolske klopi (delo je potekalo po prilagojenem urniku v manjših skupinah).

27. maja smo SPET VSI V ŠOLI.

Amela Čeliković, 8. b

Vidite, uresničila se je stara realnost. Zaključili smo še eno šolsko leto in začenjamo s poletnimi počitnicami. Jeseni se vidimo, a tokrat bomo morali upoštevati varnostna priporočila, da ohranimo zdravje.

Zbrala in uredila: Vanja BENKO, mentorica ŠNO

KORONASAMORASTNIK (priložnostno glasilo predmetne stopnje)

OŠ Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem

JUNIJ 2020